

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

I.

Sa Bardissa es un lloquet de sis ò set quarteradas de conradís amb un centenà d'ameyllés, unas quantas dotzenas de figueras de cristiá y un tancadet de figueras de mòro, que ténen fama d'essé ses millós del terme. Li vé es séu nòm ò bé de qu'antigament estava enrevoltat d'estaques d'uyastre aficadas en terra, fermadas à un travessé y travadas amb espinals, ravells y verduchs de romagué, ò bé de que qualcun des séus posseidós tengué s'intenció de ferli aquesta millora, qu'es cap y à la fi no li havia de costá un *patrocini*. Perque per allà no falta lleña y per sa part més llarga confronta amb sa partió de *Bini-farrell* qu'es de paret sèca, y per aquest costat no es de tème qu'hey entr' à fé matx bestia de pèl ò de llana.

Conrava aquest lloquet es séu mateix propietari, qui no fa molt d'añs qu'encara duya cabeyera, calsons amb bufas y sabatas amb ventaya. Vestia à l'antiga y hey obrava igualment. Era un hòmo de bé à carta cabal y d'aquells que se va perdent sa llevó: no es posava may à n'es llit sense havé passat amb sa familia el Sant Rosari y un caramull de Pare-nòstros, servantlo amb un de llágrimas de viu qu'estava penjat d'un clau à sa llá de sa cuyna. Havia tengut una catrelada d'infants, y amb sa suó des séu front, sa feyna d'ets atlòts y lo que li produhia es lloquet havia pogut surarlos y pujarlos à galiné, menjant una bona escudella de sopas ò de llegum cada dia, matant un hòn porquet cada any per honrá es diumenges y qualche cabridet per ses fèstas añals. Porem dí que de cap à cap d'añy à n'aquesta familia no li sobrava rès per omplí sa bossa; però tampòch li mancava rès per havé de colgarsé amb sa panxa buyda.

En quant à l'amo'n Jordi de Bini-farrell, axò ja son figas d'altre sostre. Era un d'aquells pagesos de qui fa fé, que no han menesté ningú que los men-

per sa ma per fé es séu cap envant, y que per tot aquí ahont passan pòden dí: «*Jò som En Jordi.*»

Havia estat Retgidó y Tinent de Batle no sé quantas vegadas, y per cuydá ets interessos d'altri no descuydava es séus pròpis. Era hòmo de roñó clòs, y d'axò s'havia escampat s'olò desde Sant Tèm d'Andraitx, fins à ses còvas d'Artá, y desde sas salinas de Santañy fins el Calvari de Pollensa. Escapollá tres ò quatre arrendaments d'aquella possessió qu'es de molta trèta, la tenia barato y hey cohí uns quants esplets de *padre y señor mio*. Axí no es estrañy que fós vè lo que deyan, que tenia estojat un caxonet d'unsas d'òr posadas de cantell, y tan atapidas que no n'hauria trèta una amb sos dits ni encara que fós amb unas estenayas. Era viudo y no li havia dexat sa dòna més qu'una nineta que fonch sempre sa d'ets séus uys, que, avessida de còcòu de sa mare y criada sensa politxó per son pare, estava avessada à fé sa séua pròpia voluntat encara que no sempre fós santa.

Essent com eran veynadas de tant pròp na Magdalena de Bini-farrell y na Tonineta de *Sa Bardissa*, hé es comprèn qu'havian d'essé amigas, qu'es veurian sovint y conversarian amb tota intimidat y confiansa. Y, ¿de qu'havian de conversá duas fadrinas etxarovidas y no mal caradas, qu'havian cumplit ja es denòu añs y ninguna tenia encara obligació de fé es dijunis que mana la Santa Mare Iglesia? Es clá que des séus enamorats. Un col-laboradó de L'IGNORANCIA pòt no trobá materia per un article; però à una atlòta qui festetja y parla íntimament amb una amiga may li manca qualche còsa que contarli des séu enamorat. Y, ¿que'n direm si en tengués tres com cada una de sas nòstras pajesetas? Cada una, sensa contá es volandés, en tenia tres d'oficialment regoneguts, tres que no anávan d'amagateljons, que no havian de passá serenas ni aguantá ruxadas per parlá per sa finestra, que sabian que cadascun tenia dos guerrés, y quant pegavan escanada sabian prenderho en paciència, arrufá sas espallas y conformarsé amb sas ret-

glas establidas: tres que s'estimavan més pecá de cabessuts que de covarts, y se deyan: mentras hey haja vida hey ha esperança. Y lo més notable es que na Tonineta en tengués tants, essent tant prim com era es séu adòt, y na Magdalena no en tengués més, ja per sa circumstancia d'essé pobila, ja per sa fama des caxonet de son pare, reclam molt poderós per atreure tords à n'es xibiu.

Hem dit qu'eran amigas, y axò no fa que no es tenguessen un pòch d'enveja una à s'altra: na Tonineta à na Magdalena perqu'era més rica, y na Magdalena, perqu'encara que tengués ets uys més nègres, sas mans més finas y sa cóua més llarga y espèssa, es vèya precisada à regonexe interiorment que na Tonina era més guapa. Sa lluna des séu miray no era bastant aduladora per durla enganada sobre aquest punt. Bé esperonetjava es séu amor pròpi; però es mirays son cabessuts y no es dexan convence: hé cercava rahons; però totas li sortian foradadas com es buñòls. Na Tonineta era una *miniatura*: parexia una còpia *real* d'una pintura *idealista*. Bastava contemplarla un'estona per romandre com embabayats. Era tan seño-reta, tan agradosa, tan blanca, tan rossa, tan ben tayada y amb unas colors tan sanas que sas séuas *perfeccions* eran vertaderament perfeccions. De vegadas fèya feyna en es camp; però dirian que es sol no gosava mirarlesé més que s'hòrabaxa, ò per entre ses jelsias des niguls, per no colrá es front y sas gal-tas d'aquella cara de xerafi.

Un capvespre de primavera na Magdalena prengué es séu coxi, s'en aná cap à *Sa Bardissa* per ajudá à sa séua amiga, qu'es cosia unas faldetas novas d'indiana, y després de parlá llargament de ròbas, capitol impresindible en tota conversa femenina, y del qual se fa pèca menció en sas novèlas, n'ensatá un altra, diguentli:

—¿No tròbas, Tonineta, que ja fa massa temps qu'estam en lá com sa jaya Miquèla?

—No sé que vòls dí amb axò.

—Qu'es hòra de dí óu ò arri. Qu'es

temps corre que no s'atura, y nòltros no mos feym envant ni enrera.

—Si no t'esplicas més clá me quedaré en dejú.

—¿No t'assembla qu'es nòltros enamorats son còm una soméra véya que no mòu es pèus si no li tòcan s'esquena amb un verdañy? Si vénen à ca-nòstra per passá el temps y escaufá una cadira, lo milló seria dirlos: arruix: y si duan més bona intenció que l'esplicuen y qu'es determinen.

—Vòls que't diga, Magdalena, que no ténch gens de frisséra de casarmè. Per ara estich molt bé amb mon pare y es germans. Tots m'estiman, y, ¿què sé jò si un estern m'estimarà tant còm élls?

—Si tú téns vocació de tia ets més venturosa que jò que no ténch ni puch tení nebots.

—¡Foy! no dich tant. Jò no vuy essé un embarás p'es germans, ni vuy aná sota à una cuñada.

—Ydò, ¿qu'esperas? Tú, perqu'ets guapa y axarida et pensas que may faltarán aucells à sa beguda.

—Axò cauria més bé per tú qu'ets rica, y sempre serás es milló partit de tòt el terme.

—Vòls que't diga, Tonineta, que qui festetja sa bossa no festetja sa cara, y que qui s'enamora per interés, sempre es un pòbre enamorat.

—No sias tan esquitarella. ¿Qui t'assegura qu'En Jaume, per exemple, no t'estim amb tot es séu còr?

—¿Qui m'ho assegura? Es caxonet que diuen que mon pare té, y jò no l'he vist may.

—Axò es filá massa prim y volè sèbre si sa monèya té còua. En Jaume está bé; no ha mesté fé feyna per menjá: conta amb un tio capellá que ja té es pèus à sa fòssa, y prest será dueño d'una bona possessioneta.

—¿Es Niarons? ¡Vaja un nòm! Se pensarán que sa madòna des Niarons sempre está posant llocadas. En Jaume perque té qualche còsa y es ben plantat y té bona parlaria, es creu que totes sas fadrinas se mòren p'es séus padassets.

—¿Jelosa?

—Ni d'èll, ni d'ets altres, Tonineta. Però, ¿creurás que'm sospit que tú el te miras amb bons uys?

—¿Jò? Et poria assegurá que may he parlat amb éll duas paraulas seguidas. Y sobre tot, jò no som d'aquellas qui cercan despuyá un altá per vestirnè un altre. Però, si En Jaume no es per tú lo que jò'm pensava, ¿no'm dirás quin es es qui t'agrada més?

—Tots tres m'agradan, y ninguns m'acaban d'agradá.

—Lo mateix m'en prèn à mí. A tots es tres que vénen aquí y'm diuen que'm vòlen bé, à tots tres los tròb bessó y cloveya, condicions que m'atrèuan y altrás que'm repugnan, ventatjas y inconvenients; però ja sé que cercá un

jove sensa defèctes seria lo mateix que cercá una figa de mòro sensa puas.

—¿Y un véy?

—Bastant defècte es essè véys, Magdalena.

—Ja veig que n'haurán de fé un apòsta per tú de pasta de congret.

—No preténg congrets, me bastan rahissas: però mirantho bé t'assegur qu'estaria més embarrassada per triá que per afiná es centené d'una tròca de fil embuyada.

—Y, ¿qui triará per tú si tú no trias?

—Déu, y el gloriós Sant Antòni de Padua, à qui m'encoman tots es diumenges y féstas quant vaig à missa.

—Axò si que'm fa riure. ¿Y si es qu'èlls te trian no t'agrada?

—M'agradará, perqu'estich segura que será es qui més me convenga.

—Per pensá y obrá d'aquesta manera no havias menesté sa guapesa.

—Axí còm no hauria hagut menesté sa riquesa si Déu m'en hagués donada.

—Emperò, ¿còm sabrás que Déu te destina En Pere ò En Bernat ò qualsevòl altre des téus pretendents?

—D'una manera molt senzilla. Quant vénga s'hòra, si es méu còr no'm diu rès, fará parlá sa sòrt. Es méu germanet m'escriurá es nòms de tots élls en paperets iguals, los enrodillaré, los posaré dins es méu capellet de pauma, y en nòm del Pare y del Fill y à las foscas en cohiré un. Aquest haurá trèt sa jòya, y aquell à ne qui pertòch, si no la'm refúa, la possehirá tota sa vida amb pau y gracia de Déu.

—¡Dòna! axò seria posá à rifa sa téua má y es téu còr.

—Diguéll lo que vulgas. Un cégo se dexa guiá per un cuset y nòltros som cégos perque no sabem ni veym lo que ha de vení. Em posaré en sas mans de Déu, y després éll que fassa lo que bé li aparega.

—Tú téns massa fè, y estich ben cèrta qu'el señó Rectó no en demana tanta quant predica.

—Molta fè dona molta d'esperansa, y el Bòn-Jesús se quexava en trobarnè pòca. ¿Y tú que farias à n'es méu lloch?

—Lo que fas contes de fé.

—¿Y es, si's pòt sèbre?

—Doná sa méua má à n'es qui més donará per conseguirla.

—¡Dòna! axò seria posarla à s'encant, posarla à pública subasta.

—Diguéll lo que vulgas. Qui bòn peix vòl menjá, de sa bossa li ha de costá.

—Y no estarias empagahida de qu'es saig en mitj de sa Plassa es posás à cridá: *Na Magdalena de Binifarrell, ¿que'n direm? Na Magdalena de Binifarrell, ala ¿qui hey diu més?* còm si se tractás d'un trast de tèrra, ò d'unas casas véyas y mitj esfondradas.

—No sias xeuba, axò no es fa axí.

—¿Ydò, còm?

—Escolta, Tonineta. D'aquí à sis ò sèt setmanas será sa fésta d'es pòble, y

enguany será molt llohida perque han de benehí sa capella nòva des Sant Patró y plourán duros dins sa bassina. Uns quants dias abans agafaré es méus enamorats, y à cada un en particulá li diré *clarito*: Estimat, ara es s'hòra de veure si tú m'estimas. Fins ara hem anat de paraulas y jò vuy veure obras. Enguany téng es formal empeno de ballá sa primera y no hey ha vél: la vuy ballá còst lo que còst y maldament s'hagués d'esfondrá es campaná de la vila. Qui le'm farà ballá será es méu marit, qui no, ja pòt prende ets atapins y que no s'acòst ni'm fassa més ets entorns. No vuy veure bellumas ni enamorats amb so bras arronsat.

—¡Caspitèllo! Tú no téns pèls à sa llengo ni ruas à n'es front, y si jò'm pèrd per massa fè, téng pò que tú no't perdas per massa esperansa, ò per massa vivesa.—

Y axí còm heu va dí heu va fé na Magdalena.

ENRICH ROCH.

(Continuará.)

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

RONDAYA HISTÒRICA.

I.

Doscents y vint añas fá enguany
Si amb so méu conta no m'èrr
Que no féran processó
P'el *Corpus* de Sant Miquèl.
—¡Gran noticia! (sént que diu
Qualque lectó.) ¿Axò mos trèus
Quant hey ha à Ciutat Parròquia
Que no'n fa may?—Es molt cèrt;
Però si arrib à essè Bisbe
(Que crech que ja hey ténch un pèu)
No n'hi haurá cap que no'n fassa,
Perque no vuy qu'ets esterns
Se pensin qu'es nòstro pòble
Ses séues creències pèrd.

Sa processó no sortí
Ni lluhí es Rectó es séu tèrn,
Ni ets Angelets y ses Reynes
Corones y guarda-pèus.
Y ara si no vos fa sòn
Es méu xarrá sempitèrn,
Vos contaré una *Rundaya*
En versos flachs y xarèchs,
Y sabreu per quins cinch sòus,
Haventné féta à La Sèu,
No sortí sa processó
Del *Corpus* de Sant Miquèl.

Era axò l'any mil siscènts
Xexanta ú: son les deù
Des vèspre: sa nit es fosca:
Casi ningú está despèrt,
Per més qu'es denòu de Juñy,
Fòra des fret de s'hivèrn,
No sia aquesta hòra una hòra
Pròpia per está cubèrts
Dins cortines d'estameña,
Des pavelló baix del Cèl.

Però en aquell temps, ¡quin temps!
 En que p' es carrés desèrts
 No hey havia gas, qu' haurian
 Cregut invenció d' Infèrn,
 Ni tan sòls es fanals d' òli,
 Mocosos, s' havian trèt
 Que sa vida miserable
 Passavan fént ets alèms;
 Ni serenos que cantàssan
 Amb més primó qu' uns Orfèus
 Fént gárgares amb resòlis
 Per fé més dolsos es bèls;
 Llavò, que no s' estilavan
Soirées, thés-danzants, concèrts,
 Balls, teatros, ni tertulies,
 Ni casinos, ni cafès,
 Tothòm, en tocá *La Queda*
 Aplegava ets séus arrèus
 Y à ca-séua s' estojava
 Més arrufat qu' un cá mè.

Aquest vespre que vos cont
 Venian des Mòll, distrèts,
 Cantant amb una guitèrra
 Cansons dolses com à mèl
 Alguns jovensans alegres
 Qu' entre tots fèyan dos quèrns.
 Eran n' Albertí Damèto
 Marqués de Bellpuig, y sèt
 Amichs y parents, de cases
 De nobilíssim esmèlt.
 ¡Ell devian dú pòchs fums
 Y es temps era bén divèrs!
 Jò tròb qu' entre ara y llavònses
 Hey ha un poquet de bièx!

A devòra Sant Francisco
 Hey fèya posá es Govern,
 O sia el Señor Virey,
 Qu' era llavó Don Jusèp
 De Lanuza, centinèlles
 Per tení s' orde à cubèrt;
 Y se deyan *miquelets*
 Y eran soldats molt faèls.
 Quant sént vení sa comparsa
 Cridant amb tal desconèrt,
 Diu es *miquelet*:—¡Qui va!
 A s' arma paupant es pèrn;
 Y es Marqués, que no es fa contes
 Que dins sa fosca l' acèrt,
 Li respòn tot desdeñós:
 —¿Que no 'u veus, gran farisèu?
 —¡Qui va, dich! (cria altra vòlta
 Es soldat plè ja de fèl.)
 —Cerqueu, si heu has mesté sèbre.
 —¡Qui va, dich! ¡Mira qu' t pèrds!
 —Pregunteu à n' el Dimòni.
 —¿A n' el Dimòni? ¡Ydò jès!
 Y sense anarli amb més sòlfes
 Li péga un tir, y l' ajèu.

ALIQUID.

(Seguirá.)

XEREMIADES.

Hem lletgit un comunicat d' *El Comercio* des dia 15 del present en el qual asseguran es séus anònims autós que lo que féran dins Trinidad no vá passá d' una *expansion de amigos y personas de confianza* treguent per testimoni de sa veritat es posadés d' aquell llòch que per nòltros son persones de tot crèdit.

Val més axí.

L' IGNORANCIA desitja que tothòm vaja p' es camí rècta y que ses expansions

entre amichs sian sempre de bon gènero y d' aquelles que no están barayades amb sa bona educació. Y si repròva lo mal fèt no es perque sia *beata* ni per anutjà ningú sinó per corretgi lo qu' ha mesté corretgi vénga d' allà hont vénga, perqu' aquesta es s' obligació de tot periòdich des séu gènero.

Si entre ets autós des comunicat que anáran à fé es dia d' assueto hey va havè qualque Júdes, segons asseguran, axò no mos ho váren dí ses persones de qui sabèrem ses nòves que tenim publicades, persones que mos merexan tant de crèdit com es que firman dit comunicat; que si aquestes persones mos ho haguessan dit com à cosa certa també heu hauriam fèt públich per escarment des qui fan es papé de Júdes.

Cadascú que ténga lo qu' es séu.

—Escolta tú, ¿vòls una xeremiada?

—Dicia.

—Un capellá amich méu.....

—¿Amich méu? no que cauriam amb ses ires de s' *opinión..... pública*.

—Un capellá conegut nòstro...

—No que llavò qualque setmanari dirá que tenim molta coneguda amb sos capellans y mos dirá *Nèa*. Posaré un conegut nòstro.

—Però, si es capellá.

—¿Y qué? maldament; en pich qu' es conegut.

—Però si se tracta d' una missa.

—Ydò un capellá (sèch.)

«Un capellá (sèch) venia amb so car-ril dins un cotxo que no hey devia havè cap carabinero y s' hi acostá un subjècte.—Vòl fé favó de dí una missa à Sant Antòni.—Per qui la ténch d' aplicá.—En acció de gracies d' havè passat un *contrabando* sense perill ni desgracia.»

Axò es històrich. No aniria mal qu' ets empleats de consums volguèssen pendre es capellá y Sant Antòni per *cómplices* des *contrabando*.

S' altra dia de pagès, vérem un anglès que cartera en mà estava prenguent apuntes embabayat devant sa Llònja; com nòltros som molt curiosos mos hi acostárem à demanarli de nòves, y procurant dexarmos entendre, li preguntárem entre altres còses com li agradava aquella òbra qu' hey fèyan. A lo qual contestá qu' à n' es séu concèpte valdria més tancá sa Llònja que no es séu jardí.

Seguint sa conversa mos dirigirem de cap à n' es Mòll y à lo milló tropasárem amb sos rails des *tram-via*, y éll quant vé allò prèn es llibre y apunta:

«*Protejer médicos y carpinteros.*»

Li preguntárem que volia dí allò, y mos contestá que 'n arribá à n' es séu país proposaria una construcció igual à fi de qu' es fustés tenguèssen ròdes y

fuellls per fé y es metges caps per adobá.

Nòltros no están conformes del tot amb so séu projecte perqu' es fustés creym que preferirian fé carros per trajiná lo que trajinan es *wagons*; y en quant à n' es metges, si vòlen fé feyna lo que sòbra son caps per adobá.

—Molt m' agradaria sèbre de lletra per podè lletgi L' IGNORANCIA cada diumenge, quant veix qu' En Tòni riu tant cada vegada que le pòt tení.

—¿Ydò perque no n' aprens?

—¡Ay! l' amo, perque som véy. Però jò vos assegur que no succehirá axí amb sos méus infants, maldament me còst lo que me còst, y haja de regalá un añell à n' es mestre es dia des séu Sant.

Per de prònta En Tòni que la té, la m lletgeix y aprench còses que no sabia. Es mal está en que molts de diumenges no arriba à la vila.

—Sa culpa la té es no suscriurershi. Si hey estigueses suscrit la t' enviarian p' es correu y no te costaria més que una pesseta cada sètze números.

—Teniu rahó. Jò 'u faria si es repartidó de la vila fós més exacta y puntual.

—Sápigues ydò qu' encara es des millorets qu' hey ha per sa part forana, segons diuen.

—¿Tumeu?

—¿Que téns?

—¿Y kin señal k' à sa Plassa des Banch de s' Oli no hey créxan bé ets *eucaliptus*?

—Fosca, perque s' hi mòren.

—¡Sabs si lus regassen en s' estiu!

—¡Ca! T' enganes. Se mòren perque aquexa casta d' abres vòl emanacions pestilentes, y dins Ciutat no n' hi ha.

—¿Ke dius? ¿Y ses clavegeres? ¿Y ses cubetes urinaries? ¿Y ses estables? ¿Y ses recunades?.....

—Bóno, jò vuy dí d' aygos embassades.

—Sabs k' has de dí tú; ke ki pòch t' atañy pòch te plañy. Ja veurás ke succehirá amb sus abres k' ara hey ha, si no plòu tot s' estiu.

Circunstancies qu' ha de tení un' espòsa per fé venturós es séu marit.

1.ª No havè vist mal exemple dins ca-séua.

2.ª Havè estada educada dins sa séua classe.

3.ª Que ténga salut, robustès y sia falaguéra.

4.ª Que sápia dirigí sa casa.

5.ª Que conega es caracte des séu marit.

6.ª Que vertaderament l' estim.

7.ª Que no l' engañy, ni per broma.

8.ª Que 'l respecti sense veneració.

9.ª Qu' heu mir tot amb interés.

10.ª Que ténga pòques conegudes y cap amiga.

11.ª Que sia molt econòmica.

Y còm à *Post Data* que duga un hòn bossòt..... y s' homo un'altra.

DESCRIPCIÓ DE BAÑALBUFAR. (*)

* El curiós
Qui desitja veure
Y gusta de beure
Bòn ví per gustar,
En Mallorca
Que busch sa muntaña,
Trobará cucaña
En Bañalbufar.

Un hermós
Paradís terreno
Veurá, fét ameno
Tot un peñalá:
Cada ròca
Jardí ser enseña,
Y es hòrt cada peña
En Bañalbufar.

De ayguas vivas
Sé llòchs abundosos,
Hey ha avenchs preciosos
Per refredár;
Més que s' aygua
Los vins s' aplaudexen,
Qui à tots escedexen
En Bañalbufar.

Entre peñas
Parrals de gran medra,
Entre pedra y pedra
Se troban sens par,
Y suchs donan
Que Plinio admirava
Quant dels vins parlava
En Bañalbufar.

Deya Plinio
Que es generosíssim
El vi esquisitíssim
Del reyna Balear,
Y ho deya
Per los vins dels flascos
Umplits en peñascos
En Bañalbufar.

De tot l' orbe
Mallorca s' en pòrta
La palma per pòrta
De vi singular:
Y en Mallorca
Millor à porfia
Es el ví qui es cria
En Bañalbufar.

Perqu' es crèga
Veritat tan cèrta
Venga gent espèrta,
Anemlo à provar,
Y veurem
Que cap llòch se tròba

De tant bona pròva-
Còm Bañalbufar.

Cèrt bòn vi
Binisalem dóna,
Y es de Barcelona
Per past pòt passar:
Vi comú
Que piula en la bota:
Val més una gota
De Bañalbufar.

De Florència,
De Monte Pulsano,
De Orvieto y Senzano
Son vins de alabar;
Més, vi prim
Molt més còsa rica
Se cria, y no pica,
En Bañalbufar.

Si de Sitjas
Volen malvasia,
Y volen que sia
Bòna per entrar,
Lo cèrt es
Qu' en tal such abunda
Y admira è inunda
A Bañalbufar.

Si de Italia
El vi *abocato*
Per dols fa son *fato*
Y prest fa suar,
Ab dulsura
Uns vinets encaxen
Qui en moscatells naxen
En Bañalbufar.

En Germania
Y Fransa bravetjan
D' uns vins qu' espiretjan,
Que sòlen usar.
Y tots callan
Quant à crema ròba
Vi de giró's tròba
En Bañalbufar.

De Pollènsa
Vin blanch de Muntona
Es còsa molt bona,
No es per desjectar.
Dels mateixos
De més valentia
Ni hey ha'vuy en dia
En Bañalbufar.

Per remate
Si en Nápols such venan
Que ab glòria anomenan
Llàgrima sens par:
Si ab son llanto
Pampol rodat plòra,
Tals llàgrimas fòra
Trèu Bañalbufar.

A Maria
Y à Rosa de Llima
Ser de tanta estima
Se deù señalar.
Son amparo
Feu qu' ab gran victòria
Després de la Glòria
Ve Bañalbufar.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cada cent anys es un sigle.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha Teatro.*
2. *En qu' hey ha blat.*
3. *En que té safereta.*
4. *En que té arena.*

TRIÀNGUL....—*Palma-Palm-Pal-Pa-P.*

PREGUNTES...—1. *Ses ortigues.*
2. *Ses pusses.*
3. *Poll-Llop.*
4. *Es des blat.*

FUGA.....—*Fé bé y no mires à qui.*
ENDEVINAYA...—*Un tamboré de La Sala.*

LES HAN ENDEVINADES:

Dèu.—*Un Xubèch, un Sabatli de cama llarga y un més alt qu' un Pi.*
Nòu.—*Un Amich mèu.*

GEROGLIFICH.

DIT ALLI BRD PI K DD

Corpus

HERPENT

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un caragòl à un cèp?
2. ¿Y un molí à un hòmo?
3. ¿Y un pòrch à una arada?
4. ¿Y un rebosillo à un animal de ploma?

JORDI DES RECÓ.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, es nòm d' un pòble de Mallorca; sa 2.ª, es nòm d' un vént; sa 3.ª, sa tercera persona d' un verb castellá, y sa 4.ª, es nòm d' un que nega s' existència de Déu.

COLAU CALIU.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo més cá del mon?
2. ¿Quant es que'l Rey ni ningú ha mesté criats?
3. ¿Quin hòn fuy será que son pare el cridi y no li responderá?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

E. .O..U. .E...E .AU E. .I.OU.
J. S.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò?
Déu no'n veu,
El Papa tampòch,
El Rey qualche pòch,
Y nòltros sempre.

UN AMICH MÈU.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

(*) Encara que no sia estil de L' IGNORANCIA publicá poesias estrañas à sa seua redacció, creym que de tant en tant no caurá mal que ni posem qualcuna des temps passat mentras sigan inèditas, d' autor mallorquí y apropiadas à n' es nòstro periòdich.